

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Ursache Petru,

Judecători – Timofti Vladimir, Alerguș Constantin

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Tănăsescu Constantin XXXXX, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 06.04.2017 – 26.06.2017 (prima instanță);
2. 28.08.2017 – 19.10.2017 (instanța de apel);
3. 18.01.2018 – 21.03.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău /sediul Central/ din 26 iunie 2017, procesul penal de învinuire a lui Tănăsescu Constantin în baza art. 152 alin. (1) Cod penal a fost încetat în temeiul art. 391 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, în legătură cu împăcarea părților.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Tănăsescu Constantin la 14.02.2017, aproximativ la orele 07:00, în odaia nr. x din Căminul nr. x al Centrului de Excelență în transporturi, situat pe str. Sarmizegetusa x, mun. Chișinău, în urma unui conflict apărut, intenționat a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței minorului Lachi Andrei, cauzându-i ultimului potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 546/D din 09.03.2017 o fractură bilaterală a mandibulei fără deplasare, angulară pe dreapta și paramandibulară pe stânga, care se califică ca vătămare medie.

Astfel, organul de urmărire penală a încadrat acțiunile lui Tănăsescu Constantin în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod Penal.

Prima instanță a considerat că acțiunile lui Tănăsescu Constantin urmau a fi încadrate corect în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, pe motiv că în cadrul ședinței

de judecată nu și-a găsit confirmarea faptul că inculpatul ar fi cunoscut cu certitudine că partea vătămată nu a atins vârsta majoratului.

Mai mult, prima instanță a indicat că în ședința de judecată, atât inculpatul cât și partea vătămată au solicitat încetarea procesului penal pe motiv că inculpatul cu partea vătămată s-au împăcat, paguba materială și morală a fost restituită și partea vătămată nu are careva pretenții față de inculpat.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Godoroja – Tumuruc Svetlana, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri prin care Tănăsescu Constantin să fie recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod Penal, și să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de 5 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în temeiul art. 90 Cod penal, a suspenda ispășirea pedepsei pe o perioadă de 2 ani, cu încasarea din contul lui Tănăsescu Constantin a cheltuielilor judiciare în sumă de 191 lei – costul expertizei, invocând că sentința este una ilegală, concluzia că inculpatul nu știa că partea vătămată este minor nu corespunde materialelor cauzei și faptelor stabilite în cadrul ședinței de judecată.

Mai mult, procurorul a indicat că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea sentinței este unilaterală și că concluziile sunt în contradicție cu cele constatate în cadrul urmăririi penale și în ședința de judecată.

A mai indicat că, probele din dosar sunt pertinente și concludente între ele și dovedesc vinovăția inculpatului pe deplin, a remarcat că cererea de împăcare depusă de inculpat nu corespunde exigențelor prevăzute în art. 109 Cod penal, nefiind personală și benevolă.

La fel, a considerat că circumstanța agravantă – vătămarea intenționată medie cu bună știință asupra unui minor, a fost probată, inculpatul locuind cu Lachi Andrei într-o odaie în cămin și a avut posibilitate reală de a cunoaște vârsta părții vătămate, mai mult, dialogul a avut loc între Lachi Andrei și martorul Țurcan Constantin referitor la serbarea majoratului părții vătămate în clasa de practică unde era prezent și inculpatul, ceea ce nu exclude faptul că acesta a auzit și cunoscut că partea vătămată era minor.

Mai mult, a indicat că prima instanță nu s-a pronunțat asupra cheltuielilor de judecată și a corpurilor delictive.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2017, a fost respins ca fiind nefondat apelul declarat, fiind menținută sentința.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpatul a comis anume fapta infracțională imputată, corect încadrată în dispoziția art. 152 alin. (1) Cod penal.

La fel, instanța de apel a remarcat că prima instanță corect a recalificat acțiunile comise de către inculpat de la art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal la art. 152 alin. (1) Cod penal, or, în ședința de judecată nu și-a găsit confirmarea calificativul – vătămarea intenționată medie săvârșită cu bună știință asupra unui minor, indicând că partea vătămată în ședința de judecată a declarat că nu i-a arătat nici un document din care să reiasă că nu a atins vârsta majoratului și nici nu a discutat vreodată cu inculpatul referitor la faptul că este minor.

Cât privește solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 191 lei din contul inculpatului, instanța de apel a indicat că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Astfel, instanța de apel a reținut că expertiza medico-legală a fost ordonată de către organul de urmărire penală în vederea constatării gradului vătămărilor cauzate părții vătămate, acestea fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

5. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina indicând temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2017 cu pronunțarea unei noi hotărâri privind rejudecarea cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecată invocând:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, fapt ce a dus la reîncadrarea ilegală a acțiunilor inculpatului Jitariuc Sergiu;

- în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia reîncadrării acțiunilor inculpatului de la art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, urma să dezvăluie această concluzie, expunându-și punctul de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza sentinței de reîncadrare, fapt ce nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală a probelor și circumstanțelor cauzei penale;

- instanța de apel examinând apelul nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului;

- inculpatul cunoștea ce vârstă are partea vătămată;

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal constată că acesta este inadmisibil, din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul sa conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz, Colegiul penal reține că recurentul indică ca temei pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, în sensul că „hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, fapt ce a dus la reîncadrarea ilegală a acțiunilor inculpatului”, procurorul solicitând condamnarea inculpatului în baza art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal și nu în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, pe motiv că inculpatul știa că partea vătămată nu a atins vârsta de 18 ani,.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că sunt prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. c¹) Cod penal, ce ține faptul că inculpatul știa că partea vătămată nu are 18 ani și este minor, Colegiul penal o consideră ca neîntemeiată, or, procurorul în susținerea aceste idei nu a adus nici o probă, doar presupuneri, care conform art. 8 Cod de procedură penală „*Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.*”

Colegiul penal reține, că atât prima instanță cât și instanța de apel verificând probele în ședința de judecată au motivat detaliat și clar soluțiile adoptate în urma propriei metode de cercetare coroborată a probelor, ce au servit ca temei pentru soluționarea elementelor de fapt pe care se sprijină soluția de condamnare dispusă în cauză, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel și-a argumentat soluția prin faptul că, din declarațiile martorilor, inculpatului, a părții vătămate și din probele materiale administrate în cauză descrise amănunțit în decizia atacată (f.d. 134 - 137), cert se

demonstrează comiterea de către inculpat a infracțiunii de „*Vătămare intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății*”.

Astfel, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia în baza cumulului de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal mai invocă că declarațiile părții vătămate Lachi Andrei sunt contradictorii privitor la faptul dacă a auzit sau nu inculpatul Tănăsescu Constantin convorbirea între partea vătămată Lachi Andrei și martorul Țurcan Constantin despre împlinirea majoratului de către Lachi Andrei.

Așa în declarațiile date în prima instanță (f.d. 99), partea vătămată declară că nu este sigur dacă a auzit sau nu inculpatul convorbirea, tot acolo mai declară (f.d. 98) că este sigur că a auzit convorbirea. Astfel apar dubii care declarații sunt veridice, iar dubiile instanța de recurs le tratează în favoarea inculpatului. Alte probe incontestabile în confirmarea acestui fapt instanța de recurs nu a identificat.

Instanța de recurs relevă, că argumentele procurorului invocate în recurs, referitor la nevinovăția sa în partea ce ține de faptul că inculpatul știa că partea vătămată nu are 18 ani și este minor, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului (f.d. 134 – 137), pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CEDO, hotărârea Albert vs România din 16.02.2010. .

Astfel hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată este echitabilă, deci recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Tănăsescu Constantin XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **06 aprilie 2018**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin